

התעצבנות. כסטאטיסט בוועידה, מילא גם איש זה שליחות חיובית. אינן. כמובן. להשוות עסקינותו של אלה של המפלגות הקומוניסטיות לי מישלחת הסובייטית עצמה. זו היתה חשור בה ומרשימה.

כל המשקפים בוועידה הסכימו ביניהם שהסובייטים מילאו בה תפקיד חיובי. מתון וממתן. הם מנעו התפרצויות קיצורניות שיכלו לבוא מצד ערבים מסוימים. הם קבעו מהרגע הראשון (יחד עם האר"י טלקים) שמדובר על שלום עם מדינת-ישראל. ושהביקורת על מעשי ממשלת-ישראל לא אינה גורעת במאומה מזכות-הקיום של המדינה.

המגע עם הנציגים סובייטיים היו חלק חשוב מפעולתנו. בצד המגעים עם הערבים. הם היו מרוכזים וחופשיים.

מציד. על כל פנים, היו אלה שיחות גליונות-לב מאוד. לא הסתרתי בהן את דעתי שהמדיניות הסובייטית ביחס להגירת היהודים תמוהה בעיני. גם לא הסתירתי את דעתי שהמשך ניתוק-היחסים בין מוסקבה וירושלים אינו משרת את עניין השלום. אך עיקר השיחות היו מוקדשות. כמובן. לבעיות השלום במזרח-התיכון. לא יכול להיות שום ספק ש-הנציג הממונה על מדיניות ה"סובייטים" בשעה זו הוא לפעול למען קירוב אמריקני-סובייטי, ועל כן למנוע כל חיכוך ומיזחמה בי-מזרח התיכון.

(הסובייטים, אגב, מודאגים מאוד מפרשת ווטרגייט, מפני שהם משליכים את יהנם על הנשיא ניקסון. כשותר לכינון הברית האמריקנית-הסובייטית המתגבשת.) לא כל המגעים היו רציניים — אם כי עדיין איני מתמצא בשבילי ההומור הרוסי. באחד הערבים עמדנו על מירפסת הפאר לאצו, והשקפנו על מחזה שמוה שנים לא ראיתי דוגמתו. בכיכר המרכזית של בר-לונה, המוקפת אמנונות מכל עבר, הצטרפו למעלה מ-100 אלף איש — מרבד של ראשים, ים של דגלים אדומים. היתה זאת אסיפה קומוניסטית, לכבוד ביקור מזכ"ל המפלגה הצרפתית, והיא הזכירה את ימי-הזהר של חיפה האדומה.

הנאם הראשי, המזכ"ל האיטלקי, בירך גם את הוועידה והעלה על גס במיוחד את "הכוונות האמציות הנאבקים במדינת-ישראל למען עניין השלום". מאה אלף זוגות-ידיים מחאו בתלהבות.

עמדתי בצד הנציגים הסובייטיים. נסנו לשיחה, ותוך כדי כך סיפרתי להם שאומרים אצלנו בישראל וברית-המועצות הן שתי המדינות היחידות בעולם שבהן שולטים רוסים. (צחק). אולם בעוד שאצלנו לא התחלפו המנהיגים כמה פעמים, אצלנו הרוסים הותיקים הם עדיין בשלטון. (אין צחק). דיברנו על גולדה ברוסית. כשמרשו הזכיר את המילה "דיאלקטיקה", אמרתי לו שיש לנו מיפלגה מארכסיסטית. מפ"ם, שיש לה דיאלקטיקה חדשה: תיזה, אנטי-תיזה ופרוטזה. (תירגום לרוסית, צחק כללי ממושך).

לא קל למצוא שפה משותפת עם הררסים. יש להם שפה פוליטית שונה, סיגנון שונה. אולם אין לי ספק — חרף כל ההשמצות — שבוועידה זו הם מילאו תפקיד חיובי, וכי הדבר משקף את עמדתם הנוכחית במזרח התיכון.

באחד מרגעי הוועידה, בהקדמינו לדבריו המתונים של הנציג הסובייטי הראשי, עתה בליבי הייחשבה: לפני 25 שנה קמה מדינת-ישראל מפני שישעה קזה אחת נפגשו האינטרסים האמריקניים והסובייטיים, ושתי המעצמות תמיכו בהקמת המדינה. כיום נפגשים האינטרסים האמריקניים והסובייטיים שוב, ושתי המעצמות מעוניינות בשלום. וזה קורה דווקא כי ישעה שאנחנו נמצאים כשיא כורחנו מפי הכחיות.

האם לא תהיה זאת איוולת היסטורית-חזיתית להחמיק שעת-כזו?

גם זה היה חלק מ"רוח בולוניה" — אי-אפשר היה להשתות באותה עיר, באולם המקושט בצירי-ענק של מאורעות היסטוריים, בפאלאצו שראה במאות שנותיו תהפוכות כה רבות — מבלי לחשוב במורגים היסטוריים.

(המשך מעמוד 15)

הערבים היו מתונים ודיברו בשפה שיכולנו לקבלה, ואילו אחדים קראו מן הכתוב הצהרות קיצוניות בנוסח השיגורתי. יחד עם קבוצות-שלום שונות, הפועלות מזה שנים מאחורי הקלעים, קירוב ישראלים וערבים, קיומו כל אלה את "בולוניה א"י".

השתתפו בה גם קבוצות של סופרים ערבים — ניספחים אירופיים שהם יותר ערבים מן הערבים עצמם, שהשמיעו הצהרות קיצוניות יותר מן הערבים, ובכלל גרמו לצרות צרורות. חלק מאלה הם מן הסתם, פרובוקטורים ושליחים של חברות-הנפט.

הערבים עצמם ראו את פעולתם של "ירידיהם" כביטוי, ואף כמורתי-רוח גליונית. בשיחתנו הראשונה, באותה ארוחת-בוקר, כבר הסכמנו לסתום את הפה — עד כמה שאפשר — ה"ירידיהם" משני הצדדים, שרצו לדחוף אותנו לי עמדות קיצוניות. שמחתי מאוד שהצגנו מראש למנוע את ה"פעתם של סופרי-ישראלים כאלה.

(ערב הוועידה נודע לנו שכמה אנשים באים לוועידה כשבאמתחתם הצעה לקרוא להטלת סנקציות על מדינת-ישראל. הדבר נמנע במאמץ משותף שלנו. של הסובייטים ושל שוחרי-השלום הערביים. המילה אף לא הושמעה בכל ימי הוועידה.)

בצד ועידה זו התקיימה "בולוניה ב" — ועידה של המפלגות האיטלקיות. לזו היה רק קשר עקיף עם נושא הוועידה. הקומוניסטים, הסוציאליסטים והאגף המתקדם של המרקסיסטים-הנוצריים מצאו כי ועידה זו שפה משותפת וקרע משותפת לפעולה. היה חשוב להם לשמור על שותפות זו. מתוך סיבות פנים-איטלקיות. באיטליה מתגבש בהדרגה גוש כזה כאלו טרנטיבה היסטורית למצב הקיים במדינה. שבה הכל קפוא על שמריו.

הוועידה האיטלקית היתה חשונה בה כ"מיטריה" לוועידה הישראלית-ערבית, והיא סיפקה לה את הסידורים האירגוניים, את המקום ואת הכספים הפוליטיים.

בצד כל אלה התקיימה "בולוניה ג" — ועידה של עסקנים קומוניסטיים מכל העולם — אחת ממאה ועידות שיגוריות כאלה המתקיימות בכל שנה, עם מינהגים וטקסים קבועים. משתתפי ועידה זו יכלו לספק חומר להומוריסט: בזה אחר זה עלו על הדוכן, שלפו מכיס המקטורן תבליל מוכן שחיברו בארצם לפני בואם, ושבוודאי אושר מראש עלי-ידי חצי תריסר מוסדות, וקראו אותו בקפדנות, מבלי להרים את העיניים. כל הנאומים היו, כמובן, העתק מילולי מדויק של עמדת פראבדה, ונשמעו כאילו חוברו עלי-ידי איש אחד.

החוויה הגדולה של הוועידה, המחזה הנדיר של התיירות כות-השלום הפטרוניים מישראל ומארצות-ערב — חלפו על פניהם מבלי שישמו לב אליהם. ממילא לא יכלו לשנות את נוסח הנאומים, שהיה מוכן מראש.

גולדה והמישלחת

הסובייטית

תגובת הקהל על כל הנאומים האלה היתה אחידה: ברגע שעלה אחד מאלה על הדוכן ושלף את נאומו, ועוד לפני שפתח את פיו, התחילו כל האנשים בר אולם ועל הבמה לשוחח איש עם רעהו, תוך התעלמות גמורה מן הנאום. אף אחד — ממש אף אחד — לא הקשיב. זה הזכיר לי את תגובת הכנסת כשעזר לים לנאום ח"כים מסוימים, שאין להם מה לומר על שום נושא שבעולם.

אפשר לשאול: בשביל מה היה בכלל צורך במרכיב זה בוועידת בולוניה? התשובה היא: עצם קיומו היה חשוב מאוד. הוא שימש לערבים כסמכת, כמעין אינדיקטור לטיי. הם לא יכלו, בפעם הראשונה, להבין דבר משיחה ישראלית-ערבית. בית בלעדית. הם גם לא היו מתחברים בחופשיות כזאת, ומתבטאים אינם בצורה כה משוחררת, דווקא היתה קיימת הסכמה הזאת, שהעיניקה להם הרגשת ביטחון.

לכן, גם ברגעים משעממים, כששמעתי דבריהם מפי עסקן מארץ סלוניית שלא היה לו המושג הקלוש ביותר מה קורה במזרח התיכון ועל מה הוא מדבר, לא

12

ספורט טוטו

21

אליהו ועקנין מרחובות זכה יחד בפרס הראשון

828 אלף

השבוע מינימום פרס ראשון:

200 אלף

מינימום כלל הפרסים:

400 אלף

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

דרושים מתנדבים ל"קול-השלום"

ל"קול השלום" — תחנת השידור של "ספינת השלום" דרושים באופן דחוף:

- קריינים, עורכי תוכניות ומגישי תקליטים בעברית וערבית
- כמו כן דרושים טכנאי רדיו.

מועמדים המוכנים להתנדב לעלות על האוניה לתקופה של שישה חודשים לפחות, חייבים לענות על הדרישות הבאות:

- * בעלי קול רדיופוני.
- * ידיעה טובה בעברית ו/או בערבית.
- * נכונות לחיות בתנאי צוות.
- * מצב בריאות תקין.
- * בעלי דרכונים ותעודות-חיסון של משרד-הבריאות.

התנאים המוצעים:

- ◆ כלכלה חינם.
- ◆ תשלום סמלי לדמי-כיס בגובה של 400 ל"י לחודש.
- ◆ כיסוי הוצאות הנסיעה אל הספינה וממנה.
- ◆ אפשרות בלתי מוגבלת להתבטא.
- ◆ מטרה שכדאי להתנדב ולהתאמץ למענה.

בנות באות בהחלט בחשבון ותתקבלנה בזרועות פתוחות. נסיון קודם אינו הכרחי.

מועמדים המוכנים להתנדב, מתבקשים לפנות לת. ד. 28028 תל-אביב, עבור "קול השלום". בעלי כלי-שיט המוכנים להעמיד את כלי השיט שלהם כדי ליצור קשר בין החוף ל"ספינת-השלום", מתבקשים להתקשר אף הם לכתובת הנ"ל.

תנו צ'אנס לשלום -

ובואו ל"ספינת השלום"!